

Natuur **KUNST** park

27 juni - 1 november 2009

Kunstenaars
Vereniging
Flevoland

kunstenaars vereniging flevoland

Natuur **KUNST** park

27 juni - 1 november 2009

Kunstenars
Vereniging
Evoland

Flevoland is de provincie die bekend staat om de grote landschapskunstwerken. Daarnaast zijn er een heleboel kleinere beelden in de openbare ruimte te vinden. Het open landschap van Flevoland lijkt erom te vragen. Het is daarom niet vreemd dat de Kunstenaars Vereniging Flevoland met haar projecten, vaak in nauwe samenwerking met Het Flevo-landschap, ook steeds weer die openbare ruimte opzoekt.

Zo realiseert de KVF ieder jaar een kunstroute in Natuurpark Lelystad.

dit jaar met het thema **PROOF**

Kunstenaars die werk hebben gemaakt zijn:

Michel Bongertman, Ninette Koning, Mariël Bisschops, Geert van der Pol, Jeroen Bolleman, Linda Verwaijen, Marlène Staals, Jan Coenen, Johan Sietzema, Hendrike Huijsmans, Saskia Burleson en Christian Wisse.

De Kunstroute werd geopend op zaterdag 27 juni.

PROOF! Bij dit woord, dat geen goed Nederlands is, gaan de gedachten als eerste uit naar hufterproof. Bij eerdere edities van Natuurkunstpark zijn er wel zo af en toe vernielingen aangericht, en om daar eens bij stil te staan en er een thema van te maken is niet zo gek; op die manier wordt de aandacht op dat probleem gevestigd. Maar het thema PROOF is allereerst gericht op het destructieve geweld van herten! Omdat een deel van de route door hun terrein voert, hebben de kunstenaars de opdracht gekregen om hun kunstwerken hertenproof te maken. Maar er zijn ook kunstenaars die het woord Proof hebben geïnterpreteerd als bewijs! Dat kan een wetenschappelijk bewijs zijn, maar ook een bewijs van liefde in een boom, in de vorm van een hart, dat Michel Bongertman achter heeft gelaten in een wilg.

Proof zou je overigens ook kunnen interpreteren als proeven. Kunnen de kunstenaars kunstwerken maken die door herten beproefd en getoet worden? Dat antwoord weten we pas achteraf! Gaan ze de klei en het stro eten waarmee Christian Wisse haar werk heeft gemaakt? Of gaan ze de schuilhut onderzoeken die Marlène Staals heeft neergezet, misschien wel gebruiken als het stortregent? Er staat ook een hert van oude takken, gemaakt door Geert van der Pol. Hoe gaan de echte herten om met deze artificiële indringer?

De dichter Hein Walter heeft, zoals hij dat in de voorgaande jaren ook gedaan heeft, weer bij alle kunstwerken gedichten geschreven. Die gedichten zijn geschreven als ingang bij het kijken naar de kunstwerken. Ook heeft hij plaatjes bij plaatjes geschreven, kunstbeschouwelijke teksten. De gedichten staan bij de werken. Gedichten en teksten waren ook als klein boekje verkrijgbaar in het bezoekerscentrum.

Je zou kunnen zeggen dat Johan Stetzema ruimtelijke schilderijen maakt: hij schildert met natuurelementen, met takken en twijgen, zoals anderen dat doen met verf. Hij heeft van te voren wel een plan en hij kent zijn materialen, maar hij laat volop ruimte voor toeval, expressie en geeft zich over aan het gevoel van het moment. Hij bouwt zijn werk op in het landschap.

Het werk dat hier staat is een expressief object. Er zit volop beweging in, ook al is het windstil. Je zou het kunnen zien als een foto of filmstill van een explosie, of een kijkje in het midden van een orkaan: alles schiet alle kanten op.

De titel van het werk is Luchtwegen. Het hout lijkt inderdaad de lucht in te schieten, de luchtwegen zoekend.

Maar luchtwegen zijn ook lichamelijk: de luchtpijp en de longen. Moeten we daar ook aan denken? Ja. Je kan het werk zien, zoals hierboven verteld, als een visuele explosie van takken, maar je zou de exploderende takken ook als een metafoor kunnen beschouwen van exploderende taal, als wartaal, of als dramatische uitroep van iets of iemand.

Johan Sietzema: "Luchtwegen"

Ontploffing van hout,
losbrekend bos,
takken en twijgen de lucht in,
het licht in, hunkerend,
worstelend, opwaaiend,
strekkend naar vrijheid.

Explosie van taal,
spraakgeberk, brek,
schriuwend en tierend,
uiting van lucht, radeloos boos,
gevlerek, opvliegend,
sprekend een warhoofd.

Jan Coenen, “Kop noch staart”

Kunstenaars en wetenschappers leven doorgaans in twee volkomen eigen werelden. Maar hun verwantschap met elkaar is best wel te verdedigen, in die zin dat ze beiden experimenteren en onderzoeken. Wetenschappelijk bewijs wordt soms zelfs, met name door wetenschappers, gezien als ultieme schoonheid – van oudsher het terrein van kunstenaars. Dat lijkt een handreiking, maar kunstenaars voelen dat als kunstroof en daardoor wordt de kloof tussen de kunstenaar en de wetenschapper eerder groter dan kleiner.

Het thema, Proof, slaat een brug tussen kunst en wetenschap. Als je Proof leest als een Engels woord, dan betekent dat o.a. bewijs, een typisch wetenschappelijk woord.

Dit object is een knoop, een wiskundige knoop. Schematisch is die gelijk aan een klavertje met drie blaadjes. Deze knoop wordt daarom wel "klaverblad" knoop genoemd, in het Engels trefoil knot, een naam die oorspronkelijk uit het Latijn komt – trifolium is de benaming voor klaver (tres = drie, folium = blad). Waar je ook zoekt, je vindt nergens een begin en nergens een eind. Je zou ook anders kunnen zeggen: dat het overal begint! Of eindigt!

Dit werk daagt uit om het van alle kanten te bekijken, om de lijnen te volgen en mee te draaien met je hoofd, want zoals er geen begin of eind is, zo is er ook geen voorkant of achterkant. En juist dit onderzoekend kijken, dit bekijken van alle kanten, dat hoort bij het kijken naar kunst, maar zeker ook bij het wetenschappelijk kijken. Dat bewijst toch echt dat die twee werelden niet zo ver van elkaar verwijderd zijn als vaak wordt gedacht.

Het bewijs van de stelling
dat het onmogelijke onmogelijk

kan bestaan, ligt in de stelling zelf:
als het onmogelijke wel kon bestaan

dan was het kennelijk niet
onmogelijk voor het onmogelijke

om te bestaan. Dat is niet mogelijk.
Omdat het onmogelijke niet kan bestaan,

moet dus alles mogelijk zijn.
Zelfs het onmogelijke.

Linda Verwaijen: PROOF/BEWIJS

Je ziet twee enorme stempels! Maar wat er wordt afgedrukt als je de stempels zou gebruiken, dat wordt niet meteen helemaal duidelijk. Het zijn puntjes. We herkennen het als braille. Blinden hebben geen moeite om die puntjes te lezen, maar zienden over het algemeen wel. Zienden zijn als het ware blind als het gaat om braille en de blinden zien. Dat is de omgekeerde wereld, precies zoals stempels ook een omkering zijn: alles wat gestempeld moet worden staat in spiegelbeeld op de stempel.

De stempel staat ook symbool voor de regelgevende, ambtelijke, wettelijke wereld: de overheid en instanties. De overheid stempelt! Instanties stempelen. Stempel erop en de zaak is gesloten en onherroepelijk! Op die manier worden documenten behandeld, gearhiveerd, geboekt, et cetera. Als de overheid een stempel heeft gezet, dan valt er niets meer aan te veranderen, is het een gedane zaak. Maar eigenlijk is dat raar! De overheid is geen ding, het zijn mensen die daar werken, het zijn mensen die beslissingen nemen, regels en wetten maken en die handhaven. En zoals je wetten kan maken, zo kan je natuurlijk ook wetten teniet doen, ze veranderen, ze uitstellen. Maar het is net alsof dat ongezien blijft, alsof we daar blind voor zijn. Een stempel lijkt wel een bewijs van een gesloten zaak, maar als je het gestempelde zou kunnen lezen, dan zou je beter weten!

Wat meer is eigenlijk bewijs
dan voldoen aan de eis
van kerk, staat, autoriteit
of ontvluchten van onzekerheid

Wat meer is eigenlijk bewijs
dan het omhangen van de dingen
met een waarde of een prijs,
met stempel of inkervingen

Wat meer is eigenlijk bewijs
dan ons eigen onvermogen
om de dingen nog te zien
met onbevangen ogen

Gedicht: Linda Verwaijen

Saskia Burleson: Zonder titel

Bij het woord tekenen denk je natuurlijk als eerste aan getekende lijnen op papier, met potlood of zo, maar de getekende lijnen die je hier ziet zijn ruimtelijk, het zijn roestig metalen lijnen in de lucht. Ze doen enigszins denken aan de krassen van een kleuter, kriskras lukraak, maar deze roestlijnen zijn weloverwogen, ze zijn evenwichtig verdeeld over de ruimte.

In het midden van het object zit een groot stuk glas. Het zit niet vast aan het ijzer, maar het kan er ook niet uit. De twee materialen contrasteren! Het metaal is hier zwierig, doorsichtig, speels, donker, bruin, en het glas is vast, ondoorsichtig, onbeweeglijk licht en groen. Het contrast tussen beide materialen maakt dat ze allebei sterker worden.

Als je het object bekijkt vanuit het begrip transparantie dan kan je zeggen dat het metaal, dat eigenlijk ondoordringbaar is, hier heel transparant is: je kijkt er doorheen! En het glas, doorgaans volkomen doorsichtig, is hier juist helemaal niet transparant; het licht speelt wel met de kleur, maar je kijkt er niet doorheen; het heeft iets weg van een natuursteen.

Het spel van de constructie
neemt dertel bezit van de ruimte;

losbandig danst het metaal om het glas,
het hart, tekent vrolijk bewegende

lijnen eromheen alsof
het zeggen wil: wees vrij, wees mij,

geniet van het leven, mijn omarming,
de geneugten van liefde bedreven!

Maar de beweging is ruw en verroest
en het glas wordt tot stilstand gedwongen.

Het licht houdt zich schijnbaar afzijdig,
lijkt onbevangen en koel,

maar als de tijd rijp is, zal het
het lichaam doordringen, tot in het hart,

tot diep in de poriën van het glas
en daar de geest bevrijden.

Michel Bongertman, “Proof of my love”

Bij het maken van een beeld heb je te maken met materie, de vorm waarin je de steen hakt, het hout snijdt, de klei boetseert. Bij dit beeld, een hart in een boom, is het beeld gemaakt van lucht! Het beeld wordt gevormd door de vorm eromheen. Anders gezegd: het beeld is de tegenvorm van de vorm die je ziet, het negatief zou je kunnen zeggen.

Inhoudelijk gebeurt er iets vergelijkbaars: het beeld is een hart, een uiting van liefde. Als twee mensen verliefd op elkaar zijn en toevallig bij een boom staan, dan kunnen ze de neiging om hun beide namen in de boom te kerven nauwelijks onderdrukken, het liefst met een hart ertussen met een dikke pijl erdoorheen. Dat doen ze omdat ze verliefd zijn, natuurlijk, maar er is een diepere, en misschien wel zwaardere reden: ze willen er niet aan denken dat hun verliefdheid een keer ophoudt! Maar dát het ophoudt, een keer, ooit, dat is zeker! Wat als het leven de verliefdheid niet doet stillen, dan zal uiteindelijk de dood dat wel doen. Dat is te treurig om te zeggen, en omdat de geliefden niet willen denken aan het einde van hun verliefdheid, dáárom krassen ze hun namen in de boom. Alsof ze de verliefdheid zo willen vangen, opsluiten.

De boom groeit rustig verder en hun teken groeit mee en blijft.

Dus bij verliefdheid hoort een tegenvorm: treurnis. Zou het toeval zijn dat de kunstenaar een wilg heeft uitgekozen om er een hart in te kerven, zó diep dat hij er dwars doorheen is gegaan. Hoe groter de liefde, hoe dieper het verdriet van het afscheid dat onherroepelijk zal komen; de leegte van het hart wordt dan eigenlijk ondraaglijk. Hij maakt van de gewone wilg een geluks- én een treurwilg.

Ik hou van jou,
zo veel, zo veel,
zo ontzettend onnoembaar.

Zonder jou ben ik leeg,
onzegbaar ongelukkig,
onzichtbaar en niemand,
zonder jou ben ik niets.

Ik besta om jou,
jij hebt mijn hart,
jij maakt me gelukkig.

Geert van der Pol: Living proof

Eerst het hout vinden, oude stronken, verweerde takken en wortels, stukken schors, in het bos misschien, of op het strand, en daarna komt het bouwen, de verzameling ordenen, een compositie maken, het hout aan elkaar zetten tot het een kunstwerk is – nee, totdat het een wezen is.

Hout leeft. Hout krijgt eigenlijk pas zijn naam als de boom niet meer leeft, dus strikt genomen is hout dus eigenlijk dood, maar wij hebben altijd het gevoel bij hout dat het levend materiaal is. Anders dan steen, of gips, of klei. Hout voelt prettig en het is vaak warm; kortom, hout leeft! En om dan van hout een kunstwerk te maken dat de gedaante heeft van een dier, een hert in dit geval, dat geeft het gevoel dat het houten hert ook werkelijk leeft, ademt, bij onraad zo kan weglopen. Het staat daar stil, voelt zich blijkbaar volkomen op zijn gemak in de luwte, in de schaduw.

Er zit zoveel ruimte in het hout en ertussen, dat het een gevoel van ruimte geeft. M.a.w., het beeld ademt! De kunstenaar heeft een levend wezen geschapen.

Levend bewijs

Uit een tak groeit een rib,
van een bast het gewelf
van een dier, het karkas
van een beest, een gewei –

met een ruk staat het op,
en het zucht – alsof God
erop blaast . Als een boom
staat het daar, houten hert.

In het hart van het dier
is het ruim, is er plaats
voor het licht en de dood -
het bewijs dat het leeft.

Hendrike Huijsmans: Flat

Een skyline van hout en betongaas, met als titel: Flat. De titel van de kunstroute is Proof, een Engels woord dat in dit verband als bewijs moet worden vertaald. Hendrike wijst namelijk met haar werk op een van de eigenschappen van de mens: hoe hoger, hoe liever! De mens – van alle tijden – is almaar bezig om groter te worden, hoger te bouwen, meer te ontwikkelen, te groeien en te groeien. De mens is een gedreven wezen.

Groei voelt goed! En de mogelijkheden lijken onbegrensd. The sky is the limit – de steden zijn hiervan een bewijs, ze groeien in de breedte en de hoogte. Wij wonen in deze wereld, in deze flats, de wolkenkrabbers, en groeien de hemel in.

Torens van hout en betongaas zijn niet gemaakt voor de eeuwigheid. Het verval zet in zodra ze er staan: het hout begint meteen al te rotten en het metaal zal onherroepelijk gaan roesten.

Uiteindelijk zijn we nietig. In onze ijver om verder te komen bereiken we nooit de hemel. Achter de horizon is er een nieuwe horizon en in de toekomst is de wereld weer plat. Flat, in het Engels.

Onnozele grootmoed
doet ons fallussen bouwen die gaten

boren in het hemelrijk, een skyline
die onze mensenmacht bewijst.

Voor de val, want vroeg of laat komt alles
naar beneden, dat is wijd en zijd bekend.

We raken door het grootse uitzicht graag
beneveld, gapen dieper naar beneden,

bewonderen de leegte - de laagte
van de wereld doet een mens geweldig goed –

zoeken onvermoeibaar nieuwe wegen
om te slechten, nieuwe grenzen naar de hoogte.

We rennen ademloos de trap op –
nooit komen we boven.

Jeroen Bolleman: Wachtplaats

Dokters en tandartsen maken van hun wachtkamers tegenwoordig vaak iets gezelligs! Mooie stoelen, een tafeltje met glossy tijdschriften, verantwoord peuterspeelgoed. Bij ziekenhuizen en sociale diensten is de wachtkamer veel strakker, maar vooral degelijker: de plastic kuipstoelen zitten aan elkaar, dat is veiliger - hufferproof! Want de klanten die daar doorgaans moeten wachten, hebben niet altijd een even goed humeur. Dat is overigens ook best wel voor te stellen, want de wachttijden kunnen er behoorlijk oplopen en de boodschap die mensen daar te horen krijgen valt niet altijd mee. Neemt u plaats, u mag hier even wachten ! Jeroen Bolleman heeft hier van deze plek in de natuur een wachtkamer gemaakt. Je zou kunnen verdedigen dat het een object trouvé is, zoals het porseleinen urinoir dat de kunstenaar Marcel Duchamp in 1917 exposeerde en dat hij readymade noemde.

Jeroen heeft het werk wel zelf gemaakt, dus strikt genomen is het geen readymade, maar het idee bestond natuurlijk wel. Hij heeft het idee van een wachtkamer uit zijn dagelijkse context gehaald en het op een onverwachte plaats neergezet, waardoor het geheel bevreemdt, vervreemdend is. De wachtkamer is dezelfde, maar tegelijk volkomen anders: het is een verwacht-kamer geworden! Als je hier gaat zitten, wachten, dan wacht je eerder op jezelf dan op iets van buiten, dan wacht je op inzicht. Hier wordt niemand gedwongen om te wachten, maar hier mag je wachten als je wil! Hier mag het echt.

We hebben bemerkt
bij mensen die u voorgingen

dat ze het niet prettig vonden
als we ze lieten wachten.

Toen bleek dat het alleen
de formulering was die aanzette

tot ongeduld, hebben we ons
woord van welkom aangepast.

Neemt u plaats,
hier mag u verwachten.

Het kan wel even duren
voordat u daarmee klaar bent,

maar wees gerust, er is geen haast,
we zullen u niet opjagen.

Maak, terwijl u wacht,
gebruik van alle stilte,

geniet gerust, als u dat kunt,
van het sterven van de tijd.

Marlène Staals: Zonder titel

Als je dit werk van Marlène Staals bespreekt, dan komt vrij snel de moeilijkste vraag bovendrijven: waarom noem je dit werk een kunstwerk? Om die vraag goed te kunnen beantwoorden, is het nodig om ander werk van haar erbij te betrekken. Marlène Staals maakt bijzondere ruimtes, verblijfplaatsen, waarbij ze zich door de omgeving laat inspireren. Het zijn soms kleine gebouwen, waarbij de kunstwerken heel dicht het gebied van de architectuur naderen. Vaak zet ze natuurlijke elementen en vormen naar haar hand en brengt ze die in balans, tot rust. Je zou al die kunstwerken stilteplaatsen kunnen noemen, het zijn stuk voor stuk plaatsen waar het prettig is om er te zijn. Een schilderij, bijvoorbeeld, kan heel mooi zijn, ontroerend zelfs, hartverwarmend of idyllisch, er kan een prachtig landschap geschilderd zijn waarbij je denkt: ja, daar zou ik willen zijn. Maar het blijft een schilderij, en hoe mooi ook, je kunt er niet in. De werken van Marlène Staals kun je wél in. Vaak zijn ze al prachtig voor het oog, en kun je ernaar kijken zoals je naar een schilderij kijkt, maar als je ze ook van binnenuit wil kunnen voelen, dan kan dat. Het is dan alsof het de ruimte zelf is die je uitnodigt, je zonder woorden naar binnen vraagt!

Hier heeft ze een verblijfplaats gemaakt in de natuur. Het doet een beetje denken aan de manier waarop natuurfotografen of boswachters zich verdekt opstellen en hun schuilplaats camoufleren zodat ze onopgemerkt blijven voor het wild. Maar deze ruimte is toch meer een klein, laag huis. Het valt juist op! Door de vervreemding. Hoe het voelt? Dat kun je alleen weten door er in te gaan. En het wild? De herten gaan echt wel kijken, voorzichtig maar nieuwsgierig. Maar alleen als niemand het ziet. Net mensen!

Wonen is binnen,
maar kan zonder muren,
ramen en deuren,
behang en comfort.

Gemak is niet nodig, net zo min
als een sekin om brood
te snijden, een gasfornuis,
kruimeldief of flessenrek.

Ook gordijnen en banken,
plinten en een posta kutusu
zijn misbaar.
De zon kan de lamp zijn
en de wind een frisse neus.

Wonen is bestand zijn
tegen zand en weer.
Meer is ballast.

Wonen is een dak
boven de plaats
waar je eet en slaapt,
de was doet.

Christian Wisse: Zonder titel

Dit is de vijfde keer dat Christian Wisse meedoet met Natuurkunstpark. Natuurlijk steeds met een ander beeld, maar wel steeds met eenzelfde werkwijze: ze werkt met klei en stro en bouwt haar werk op in het park, een week voor de opening daaraan beginnend. Christian is keramiste en normaal gesproken is haar werk pas af als het in de oven is geweest. Het werk dat ze hier steeds heeft gemaakt blijft ongebakken en daardoor verandert het in de maanden dat het hier staat. Het verandert een beetje van kleur, het verweert, het slijt door regen en wind.

Inmiddels heeft ze ook op andere plaatsen op deze manier werk gemaakt en maakt dit soort beelden deel uit van haar oeuvre. Dat is eigenlijk heel bijzonder: dat de gelegenheid van dit park, deze kunstroute, haar tot dit soort manier van werken heeft gebracht en een ontwikkeling in gang gebracht. Dat is haar verdienste, niet die van de organisatie van de kunstroute, daarover geen misverstand. Het bijzondere zit hem in het openbaar worden van de ontwikkeling. We kunnen terugkijken en zien hoe en waar het gebeurde! We krijgen inzicht in haar ontwikkeling.

Die vijf objecten die ze heeft gemaakt in dit park waren steeds heel verschillend: een vrouw, een lege huls als nest, een beeld met schreeuwende ogen en monden, een angstige haas en dan nu een meer abstracte vorm, een kasteel misschien, een fort, een gebouw-achtig object dat de strijd aangaat met de herten. Maar alle beelden waren van klei en stro, en altijd ongeveer even groot, namelijk zo groot als Christian in een week kon maken – de gelegenheid en omstandigheid als bepalende factor.

Fort van kostelijke klei, klein
kasteel, kanteel van ongebakken

grond dat angstig kijkt en hard
zou bijten als het kon en tanden

had in plaats van smal benauwde
gaten om te kijken, maar zich diep

verschanst, zich schrap zet en teweer
stelt tegen schrapende en knagende Pater

Davidsherten, beproevingen door
schransende kolossen die hun buik van
alledaagse grassen vol

hun tongen slijten aan de rauwe huid van
eetbaar ogend stro.

Of tegen zwaar geschut, gewicht,

geweien die de muren rammen als rammeien
en het bouwwerk op zijn grondvest schudt.

Mariël Bisschops: Uitkijken

We zien vijf ranke boomstammen met in het midden van elke stam, een paar meter boven de grond, losjes in elkaar gevouwen lappen vilt. Als je dichterbij komt, dan hoor je bij een object heel zachtjes een geluid.

Het werk lijkt abstract, maar omdat het uitnodigt om erachter te komen wat ze verbeelden, is dat het toch ook niet. Het is verhalend werk, zonder dat vastligt welk verhaal er wordt verteld. De installatie geeft de toeschouwer alle ruimte om met de aanknopingspunten een eigen verhaal te bouwen.

Er is het geluid. Als je dat ervaart als een zielige toon dan staan de drie objecten misschien symbool voor de eenzaamheid van mensen, wel bij elkaar, maar tegelijk ook volkomen los, voor elkaar onbereikbaar.

Als je geluid ervaart als roepen, dan gaan de vijf objecten vanzelf communiceren.

Of is het een waarschuwend geluid? Zijn ze bang? Voor de toeschouwers misschien wel?

En de vijf objecten: staan ze symbool voor iets? Zijn het stoffelijke lichamen? Zijn het natuurlijke varianten op de sirenes die maandelijks om 12.00 uur afgaan als oefening voor rampen. Zijn het van reusachtige ridders de lansen, die even in de grond gestoken zijn om straks weer opgepakt te worden voor een volgend gevecht. Zijn het spiesen? Zijn het nieuwe bomen? Of is het werk toch wel abstract?

Uitkijken

Natuurlijke ridders,
stille vilten wachters,
lansen in de grond gestoken,
wakend over tijd misschien

of stoffen stoknesten,
vogelbroed en kuikengoed,
straks de uitgevouwen doeken
vleugelbreed de ruimte in?

Wie nadert zonder tekst en uitleg
hoort het kleine roepen van het dons,
de zachte stem in vodden gehuld:

het praat en vraagt en wie
zich door de vraag geroepen voelt
die heeft zichzelf bestemd.

Ninette Koning: Up en down

Ninette Koning maakt in haar werk vaak gebruik van tegenstellingen. Zo ook in dit werk. Het zijn twee groepen wilgentakken die in de grond gestoken zijn. Bij de ene groep is de schors van beneden naar boven afgepeld en bij de andere groep is het andersom. Als je de takken van beide groepen los op de grond zou leggen dan zouden er geen twee soorten zijn, want dan zouden ze allemaal ongeveer gelijk zijn. De takken zijn alleen anders door de manier waarop ze in de grond staan. Maar als de takken wat langer in de grond staan, en als ze langere tijd aan de invloed van de natuur zijn blootgesteld, dan is er misschien wel wat veranderd. Wat er anders zal zijn, dat zal de tijd ons wijzen.

Dit werk is abstract. Het zijn twee ronde vormen. Het is gemaakt van natuurlijk materiaal – een tijdje terug stonden deze wilgen nog in de grond te groeien. Nu maken ze deel uit van een kunstwerk.

Abstract! Als je daar over nadent, dan is het eigenlijk heel opmerkelijk. Een boom is natuurlijk niet abstract, een boom is figuratief – het stelt zichzelf voor, een boom. Dit kunstwerk bestaat uit een groepje bomen, zonder zijtakken en deels van schors ontdaan. In wezen is er niets aan de bomen veranderd, maar toch ook wel: de bomen maken deel uit van een kunstwerk. De bomen stellen zichzelf niet meer voor, m.a.w. ze zijn niet figuratief meer. Ze zijn abstract geworden. Dat is de verborgen tegenstelling in dit werk.

De wet van de spiegelende krachten zegt dat voor elke kracht die in gang wordt gezet

ergens een even grote tegenkracht ontspringt en elke beweging een beweging oproept

in tegenovergestelde richting.
De wereld heeft een vast vermogen

en is in stof en zwaarte onvariabel.
Dat betekent dat bij elke sprong naar voren

ergens iets of iemand met een sprong
naar achteren het leven compenseert.

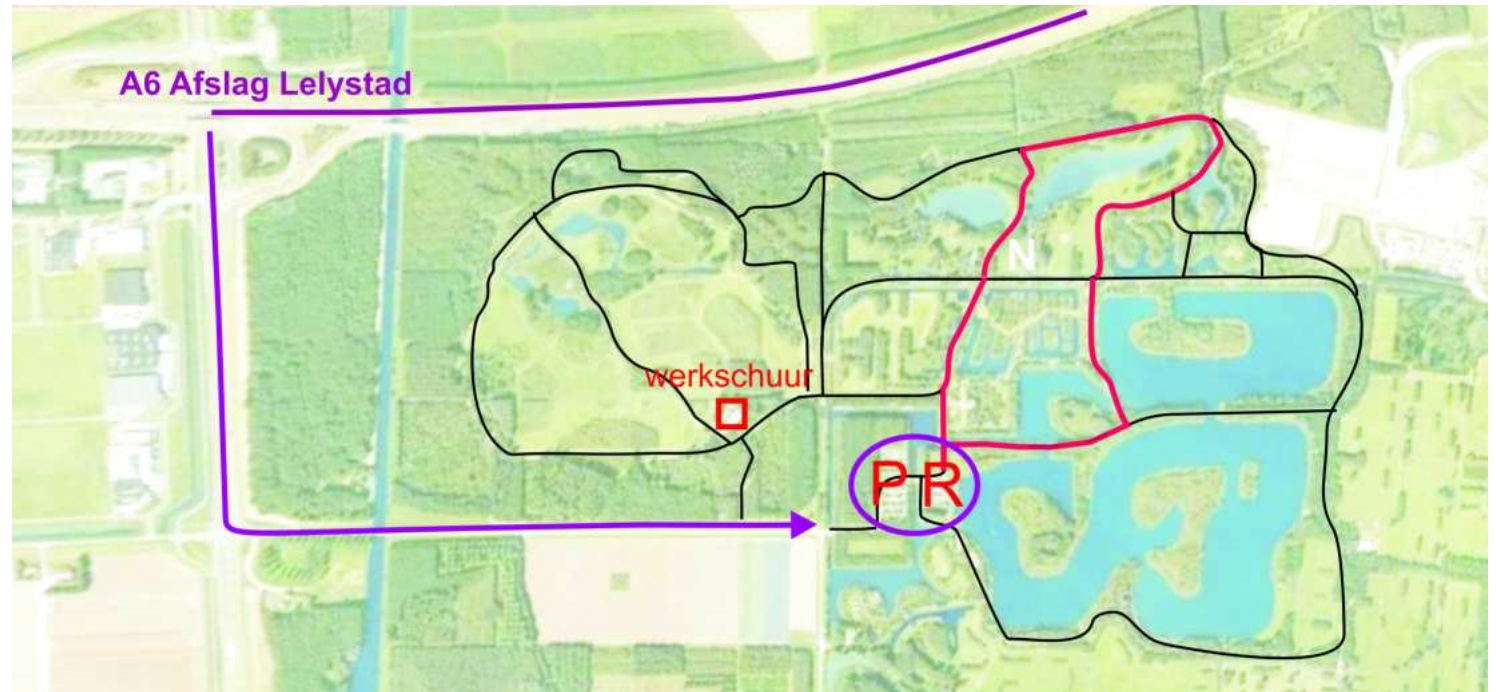

Natuurkunstpark 2009

PROOF

Kunstenaars Vereniging Flevoland

27 juni – 31 oktober
Natuurpark Lelystad

organisatie: Michel Bongertman, Trudy van der Meer en Hein Walter

Gedichten en teksten: Hein Walter

Fotografie: Fred van Welie en deels betrokken kunstenaars

Ontwerp verslag en uitnodiging/flyer: Fred van Welie

Dit project is tot stand gekomen dankzij de financiële steun van de gemeente Lelystad.

Speciale dank gaat uit naar het Flevo-landschap, voor de goede samenwerking,
maar vooral voor het enthousiasme waarmee we worden ontvangen.

Wij voelden ons ook dit jaar weer bijzonder welkom.

www.flevokunst.nl

kunstenaars vereniging flevoland

1300E

1300E